

Fyrsta konsertin hjá Tórshavnar Kamarorkestri:

Góð byrjan

»Fyrsta sjálvstøðuga konsertin hjá orkestrinum...« stóð í skránni. Hyggja siggj! Altíð eitt sindur forvitnisligari enn vanligt, tá ið eitt orkestrur spælir fyrstu ferð. Hverji munnu spæla við? Hvat munnu tey spæla? Hvussu man fara at gangast? Altíð væntar tú tær okkurt nýtt og eyka.

Skráin segði frá, at her var talan um nakað nýtt: mandolin og guitar saman við orkestri! Ikki oftari enn so. Yvirhøvur gera teir feroingar, ið spæla klassiskan guitar, lítið um seg. Vónandi verður guitar meira at hoyra fram yvir — tí har eru møguleikar.

Fyrst á skránni var konsert fyrri 2 mandolinir og orkestrur eftir A. Vivaldi. Tummas Michael Smith

og Heðin Thomsen, kendir úr m.ø. Ad Libitum, spældu. Fáur mundi vita, at slíkur tónleikur er skrivaður fyrri mandolin. Men væl riggaði. Mandolin kann brúkast til meira enn eg hevði trúð.

Væl sluppu teir báðir frá tí. Og hjá Hans Christiani Clementsen gekst ikki verri! Men tað høvdu vit eisini væntað, tí Hans Christian hevur áður vist okkum, hvat hann dugir. Hann spældi kendu konsertina hjá Vivaldi fyrri guitar og orkestrur. Ein klassiskur »slagari«, ið ongantið er at hoyra ov oftani.

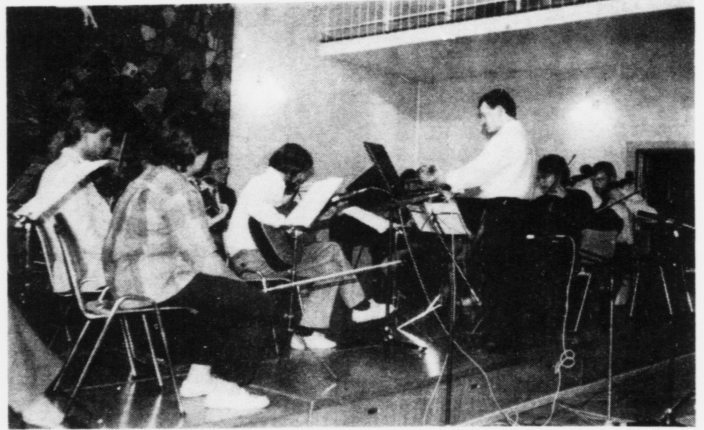
At spæla fylgispæl til »veik« ljóðfór er ikki bara sum at siga tað. Hesum man mangur klaverspælari hava beiskar royndir av. Uppaftur verri er hjá

einum heilum orkestri! Men, balansan var stak góð, og alt fleyt saman í eina náttúrliga heild.

Annars er at siga, at »nuansir« vóru sera góðar. Og — tibetur — lætt og livandi spæl. Altíð er okkurt smávegis at finnaast at hjá einum so nýggjum orkestri. Tað vil so vera. Men eg haldi, at bæði áhoyrarar og tónleikarar kunnu vera nøgdir.

Jóhannes Andreasen, sum higartil hevði havt fylgispæl á cembalo, flutti seg nú yvir til flyglið — og flutti samstundis áhoyrarar eini 100 ár fram í tíðina — til ein annan klassiskan »slagara«: konsert fyrri klaver og orkestrur eftir W.A. Mozart.

Fá eru tey tónaskald, ið vita líka væl sum Mozart,

hvussu tey vilja hava tónleikin at ljóða. Har er alt, sum tað skal vera.

Jóhannes hevur fyrr vist sitt tekniska stóði. Tað musikalska er ikki lægri. Hann veit, hvussu eitt klaver skal ljóða! Og serliga, tá ið hugsað verður um, hvussu óttakamt tað er at spæla klaver í Kommunuskúlahöllini. Her vóru tónleikarin og ljóðfórið eitt.

Bæði hann og Hans Christian høvdu lagt nótarnar við hús.

Orkestrið endaði við 1. satsi úr Symfoni í A-dur eftir W.A. Mozart.

Gleðiligt, at so nógv ættarlið kunnu spæla saman. Tey yngstu — eini 15 - 16 ár — og »veteranar«, har Viggo Dahl-Christiansen er »still going strong«.

Kundi kanska hugsað

mær eitt sindur fjølbroyttari skrá. Men sjálvandi — hjá einum nýggjum orkestri er tað ikki bara sum at siga tað. Skráin var í øllum færum lætt, og tað hoyrdist á áhoyrarunum, at teir vóru nøgdir.

Tað er at vóna, at orkestrinum verður liv lagað. Og til seinsat — takk fyrri, Martin Mouritsen.

ð

Orð og myndir: Heri Eysturlið

Martin Mouritsen, leiðari fyrri Tórshavnar Kamarorkestri:

— Eitt sera læruríkt ár

— Men hóast tað, so haldi eg ikki fram, sum leiðari til heystar — eg havi ov nógv at gera.

So tað, tú hoyrði fyrri eini 10 árum síðani, at tónleikarar fáa einki at gera í Føroyum — tað er søga í dag.

Sigur Martin m.a. í hesi samrøðuni, sum vit høvdu við hann í sambandi við at orkestrið hevði fyrstu sjálvstøðugu konsert sína mikukvöldið.

— Annars hevði eg ongantið ætla at gjørt orkestrurleiðari. Ætlanin hjá mær var at spæla klarinett og undirvisa. Men áðrenn eg visti av, var eg leiðari í trimum orkestrum — GHM, Symfoniorkestrin-

um og Kamarorkestrinum!

Tó, hetta er stuttligt og læruríkt, so mær dámar tað væl. Orkestrurleiðslu lærir tú ikki frammanfyri spegili ella plátuspælara, men við at fáast við fólk —

sjóða orkestrið saman í eina heild. Tónleikararnir mugu spæla saman við hvørjum øðrum og ikki imóti hvørjum øðrum — duett og ikki »duell«!

At fáa tónleikararnar at konsentrera seg er nakað av tí týðningarmiklasta.

— Orkestrið er rættiliga nýtt?

— Ja, vit byrjaðu í heyst, tí ið tónleikalærarar og onnur vildu spæla í kamarorkestri. Eg varð so biðin um at vera leiðari, og vit hava vant hvønn mikudag úti á Frútrøð.

Stimbrandi fyrri næmingarnar

— Grundmanningin eru strúkarar, og blásarar eru við, so hvørt sum tørvur er á teimum. So manningin varierar rættiliga nógv.

— Eru nekur upptøkurkrøv?

— Við í orkestrinum eru bæði tónleikalærarar og onnur. Næmingar koma uppi, tá ið teir duga nóg væl. Vit royna at halda eina ávísa balansu í. T.d. er tørvur á bratsch og

kontrabassi. Men vónandi javnar tað seg til heystar.

— So manningin er rættiliga blandað — bæði »veteranar« og yngri spælara. Men tað riggar?

— Ja, fyrri manningarnar eru stimbrandi at fáa eina uppgávu — og tað, at lærararnir spæla við, gevur teimum eina góða uppaling. Aldursmunurin er eingin vansi. Hýrurin í orkestrinum er sera góður. Og tað er treytin fyrri, at fólk tímir at spæla við.

— Tónleikararnir eru eisini kritiskir, ganga upp

í tað og vilja avrika tað besta.

Ræður um at finna hóskað tónleik

— Mandolin og guitar eru ikki ofta at hoyra á konsertum í Føroyum.

— Nei, men onkuntið hevur verið roynt fyrr. Og vit ætla at royna hetta framyvir. Eitt endamála við orkestrinum er júst at geva solistum høvi til at spæla saman við orkestri.

— Skráin á konsertini, var hon ikki eitt sindur